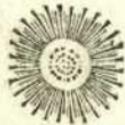

PEREGRINACIÓ
DEL VENTUROS
PELEGRI
AB LAS COPLAS DE
la mort , ara de nou
corregidas.

Lleyda : Per Bonaventura Coro-
minas , Estamper y Llibrer.

COMENSA LO LLIBRE DEL venturos Pelegrí.

PER aleansar lo que tan val,
aquell tresor perpetual de Paradís,
determiní pasar París y Lombardía
peregrinant ab fantasia de arribar á Roma
per guanyar lo Jubileu,
aquell gran be, que ab poch preu,
guanyam ara,
aquella joya que tan cara solia ser.

Per cumplir aquest volér
no paraba,
ans ab llarchs pasos caminaba
grans jornadas,
no reposant en las posadas
sino de nit.

Essent un dia jo partit desde Pavía,
un Disapte ja gran dia, y lo Sol alt,
volent reparar est defalt de caminar,
J'así sens veurer ni menjar,
per fer camí,
de la qual cosa me penedi
estretament,
per quant se mogué un gran vent,
ab molts nuvols
los ulls me tapaba la pols en veritat.

Mogués apres grant tempestat
de trons , y llamps ,
de tantas ayguas ,
que los camps eran estanyos ,

Caminant jo ab tals afanys ,
y aspredats ,
vehentme tot ple de pecats ,
y mort de fret ,
de cert creya ,
que ab tal estret moriria ,
per quant la nit me venia ,
quim daba espant :

Perdut lo camí , al devant
viu un Pinar ,
tant alt , y fosch , que del mirar

restí espantat:
 trobantme en tal necessitat, y sens camí:
 pensar podeu qual estiguí en tal desert,
 no viu algun cubert, ni aduar,
 hont me pogués reparar
 de aquell mal temps;
 y pasant dayguas los estrems
 vingué gran neu;
 las tenebras me eran greu, car no vehia;
 anant á cada pas cahia molt lletjament.

Per la qual raho forçadament
 hagui de parar,
 y comenci á invocar una Advocada,
 aquella Verge coronada Mare de Deu,
 pregant ab temerosa veu
 nom deixas morir
 sens confesar, ni penedir lo meu pecat
 dient: Senyor, pietat hajau de mi,
 puix sabeu fas aquest camí ab bon intent.

Estant ab tal rahonament dejus un Pi,
 sobrat de mals me adormí, sols un petit,
 tot arronçat, esterit, y tremolant,
 los trons me daban espant, y feredat.

A mitja nit la tempestat se reposá
 y prop de mi sentí un Cá fort hudolar,
 sentintlo, vaigmen despertar tot alterat,
 vehentme així rodejat de passions
 comenci á dir oracions

ab juntas mans ,
Pregant á Deu , y á tots los Sants
fossen ab mi :

pasa poch temps aprés sentí
fort gemegar ,

No cesánt lo Ca de hudolar
ab crit cruel ;

pensí que bastava al Cel
aqueell seu crit tant temeròs
diguí : Senyor gloriós ,

siau ab mi ,

no muyra jo asi de tal espant ,
vullaume ser ajudant

Mare de Deu ,

O Señora no me olvideu
á mi pobret ,

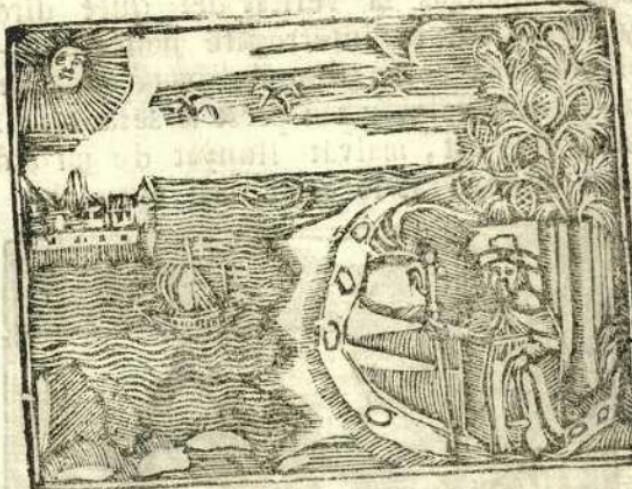
nom olvit en gran estret
vostra mercé ,

nom olvidéu , abrigaume
vostre mantell .

Nom olvideu , jo so aquell gran pecador
quiis tinch apres de mon Senyor
Deu vostre Fill ,

per refugi de tot perill , y segur port .

Vos mon repós sou , conort y alegria ,
o Sagrada Verge Maria , Vos nom manqueu
puix may me faltau ,
nom deixeu en tal desert .

Dit aço sentím cubert de gran valor,
lo gran espan y cruel por me fou pasat,
ab grans esfors me fuí alçat para escoltar
aquell horrible gemegar, que vaig sentir
lo qual jo començí de caminar, para saber
qual cosa podria ser aquell gemicch.

De hont tot fos home llech, y poch pre-
vist diguí: de part de Jesu-Christ cruci-
ficat, lo qual per nos ses encarnat,
y mort en Creu,
mano, que tot lo eser teu digues á mi,
qui ets, y perque estás asi ab tant treball
protestant que nom fasses mal,
nim danyes res. (manat

De par de aquell qui per pau es, te enco-

Vil , y molt desgraciada ,
 la carn de vermes menjada ,
 y mitg podrida la ossa ,
 lo meu Palau es la fossa .

Tanta , y no de pochs tormentos ,
 tinch per companyia vermens ,
 hoc , y mes salada terra ,
 y aço quim fa pitjor guerra .

Que ningun home vol veurer ,
 mes cascú pot aço creurer ,
 que tal com vosaltres fuí ,
 y tal serás demá , ó á vuy .

O Almenys ans de cent anys ,
 no ti baldràn placents banys ,
 no moneda , ni argent ,
 ni preciós vestiment .

Ni de mol llit lo repos ,
 saber , força , ni favors ;
 demanantli llur ajuda ,
 recorte com es cayguda .

De Adam la carn ha morta ,
 digasme , ahont se depòrta
 aquell sabent Salomó ?
 per qual cami va Samsó

Tant singular y tant fort !
 Absaló no te deport
 en contemplar sa bellesa .
 Hont es la gran sutilesa

De Aristotil home entés ?

Alejandro ja no es
en lloch , que mir sa potencia :
Mostram hont es la excellencia

Dels Emperadors Romans ?
digas , hont son los Troyans ?
hont par Judas Machabeu ?
Hont es lo Rey de gran preu

David singular profeta ?
per la via mes estreta
Abrahám passà , y Jacob ,
aquell tant pacient Job ,

E Isac , que nom olvida ,
de aquellas carns podridas ,
y de tots los nomenats ,
y ja son acceptats.

De morir pobres y richs ,
homens joves y antichs ,
ans tiran la mia corda ;
pensarás ab mi , y recorda.

Not espantes ma memoria
vejes com es transitoria
de aquest mon llur pompa vana :
singular y soberana.

Es la mia recordança ,
no es prou sabi qui me llansa ,
ym trau de son pensament :
lom discret me te present ,

Y nos canse de ma vista ,
 y si de ma cara trista
 esli lletja de mirar ,
 pensa que tal deus tornar.

Quant com hom aixo ignoras ,
 los jorns , dias ni las horas
 no las sab sino sols Deu ,
 pensa mes , y not sia greu,

En mi not espant morir ,
 jo so causa de aborrir ,
 bens , y de fer penitencia ,
 y sia en ta presencia.

Jo si bem mostro tant fera ,
 tal com so ja tal te espera
 á tu , y á quants ne vindrán ,
 pensa mes , y no te enguay.

Del mon la perfecta vil ,
 quins promet que viuràs mil
 anys , y morirás en un instant ,
 mes ton seny , y sabér tant.

Com porás en fer servey
 y aquell donador de lley ,
 Deu increat é infinit ,
 serveix aquell dia y nit.

Tem aquell de cor , y pensa ,
 á sa Magestat immensa
 sotmet ton cor y voler :
 Ell es aquell qui valer

Pot contra tota fortuna :

Ell es aquell qui la Lluna,
los Cels , y lo Sol fabricá :

Ell es aquell qui formá.

Adam , lo mar y la terra :

Ell es aquell qui aterra
lo cor alt , y sotmet jus:

Ell es aquell qui fa sus.

Llevarse lo quis humilia :

Ell es aquell qui tot dia
eixir fa , y pondre lo Sol ;

Ell es aquell qui tant vol.

Que totes gents salves sien ,
sem aquest , y net desvien
del present mon , plahers vans ,
y á ell endereça tos cans.

Y prega ab cor devot ,
lo qua! es aquell qui pot
donar vida apres de mort ,
prega donchs ab lo cor fort.

Sens duptar y ardentment
servali son Manament ,
y serás llunyat de mal ;
no obllits lo juy final.

Jorn tremolós y terrible ,
y si be es tant horrible ,
lo meu cos , y meu esguart ,
llitj sovint , y llitj apart.

Aquestas mias rahons,
Ilunyat de occasions,
prega á Deu ab pensa bona
quet quart de la mort segona,

Amen.

*Ego Fr. Antonius Her, Sanctæ Theologiæ professor, ordinis Predicotorum, fatus
teor me legisse presens opus, & illud
approbo esse Catholicum.*

